

Sygn. akt: VIII C 922/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 17 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 grudnia 2013 roku we W.

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

oraz sprawy z powództwa wzajemnego M. P.

przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

I. oddala powództwo główne,

II. oddala powództwo wzajemne,

III. znosi wzajemnie koszty postępowania.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 24 listopada 2011 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanej M. P. kwoty 339,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zwrotu innych kosztów w wysokości 0,60 zł oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podała, że wystawiła wyciąg z ksiąg banku w dniu 24 listopada 2011 r., na podstawie którego stwierdzono, że pozwana posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 339,60 zł. Strona powodowa podniosła, że wyciąg z ksiąg banku został wystawiony po uprzednim wezwaniu pozwanej do dobrowolnej zapłaty tego zobowiązania w terminie 7 dni od dnia odebrania wezwania. Wskazała, że wezwanie okazało się bezskuteczne, gdyż pomimo odebrania go przez pozwaną ta nie spłaciła swojego zadłużenia. Strona powodowa podała ponadto, że na kwotę zadłużenia składały się:

219,20 zł tytułem niespłaconego kapitału, 35,19 zł tytułem odsetek umownych, 80 zł tytułem opłat karnych oraz 5,21 zł tytułem opłat umownych.

W dniu 17 lutego 2012 r. wydany został nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi jako Sądowi właściwości ogólnej.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podała, że zawarła umowę kredytu konsumenckiego z (...) Bank (...) S.A., a strona powodowa w wyniku umowy przelewu przejęła prawa, a także obowiązki, które w związku z tą umową wcześniej przysługiwały (...) Bank (...) S.A. Pozwana podała, że dokonała spłaty całości kredytu, a co więcej dokonała jego nadpłaty, co spowodowało, że (...) Bank (...) bezpodstawnie wzbogacił się jej kosztem. Pozwana przyznała, że kwota kredytu wyniosła 3 903,24 zł (2 993,24 zł + 910 zł), zaś całkowity koszt kredytu wynosił 787,62 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa wniosła o oddalenie zarzutów podniesionych przez pozwaną w sprzeciwie. Podała, że na mocy umowy cesji wierzytelności nabyła wierzytelność w stosunku do pozwanej, która w związku z brakiem spłaty kredytu w terminu stała się wymagalna. Podała także, że wezwała pozwaną do dobrowolnej spłaty kwoty zadłużenia, jednak bezskutecznie. Strona powodowa wskazała także, że wpłaty dokonane przez pozwaną zmniejszyły zadłużenie lecz nie spowodowały jego całkowitej spłaty. Strona powodowa podniosła również, że pozwana podpisując umowę kredytu oświadczyła, że otrzymała oraz zapoznała się z treścią (...) oraz W. z tabeli Opłat i Prowizji, w tym z informacją o kosztach pobieranych przez Bank w przypadku niewywiązania się z zobowiązań wynikających z umowy. Podała także, że zgodnie z warunkami opisanymi w Tabeli Opłat i Prowizji Bank każdego miesiąca naliczał opłaty karne za obsługę nieterminowej spłaty.

W dniu 25 października 2012 r. pozwana wytoczyła przeciwko stronie powodowej powództwo wzajemne, które rozszerzyła pismem z dnia 20 maja 2013 r., następnie pismem z dnia 22 sierpnia 2013 r., zaś pismem z dnia 27 sierpnia 2013 r. cofnęła swoje dotychczasowe żądanie w części, a w konsekwencji wraz z powództwem wzajemnym wniosła o odrzucenie pozwu strony powodowej jako bezzasadnego wobec nieistnienia zobowiązania, zasądzenia na jej rzecz od strony powodowej kwoty 159,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 28 lutego 2010 r. do dnia zapłaty, (na tę kwotę składało się 132,69 zł nadpłaconego kapitału i kwota 26,63 zł tytułem odsetek liczonych od kwoty 80 zł do dnia 28 lutego 2010 r.), a także stwierdzenia przez Sąd, iż treść wyciągu z ksiąg (...) Banku S.A. jest sprzeczne ze stanem faktycznym dotyczącym przedmiotowej umowy kredytu konsumenckiego oraz o zwrot kosztów postępowania.

Sąd postanowieniem z dnia 5 grudnia 2013 r. wyłączył do odrębnego rozpoznania powództwo wzajemne w zakresie roszczeń pozwanej a powódki wzajemnej zawartych w punktach od 6-11 pisma z dnia 22 sierpnia 2013 r. o ochronę dóbr osobistych i w tym też zakresie przekazał je do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie jako Sądowi właściwemu.

W uzasadnieniu pozwu wzajemnego pozwana a powódka wzajemna podała, że kredyt, który uzyskała opiewał na kwotę 3 903,24 zł, a całkowity koszt kredytu wyniósł 787,62 zł. Podała, że była zobowiązana do spłaty w sumie kwoty 4 690,86 zł, a wysokość miesięcznej raty stanowiła równowartość 135,53 zł. Pozwana a powódka wzajemna podniosła, że dokonała na rzecz (...) S.A. wpłat 35 rat, każda w wysokości 135,53 zł, co dało kwotę 4 743,55 zł, a to przewyższało należność, do spłaty której była zobowiązana, o kwotę 52,69 zł. Podała ponadto, że poza spłatami poszczególnych rat dokonała również wpłat na poczet kredytu w wysokości 40 zł w dniu 22 maja 2007 r., 20 zł w dniu 10 sierpnia 2007 r. i 20 zł w dniu 8 stycznia 2008 r., co dało łącznie 80 zł, a w sumie z kwotą 52,69 zł wyniosło 132,69 zł. Zatem pozwana a powódka wzajemna dochodzi zwrotu kwoty 159,22 zł, na która to kwotę składa się 132,69 zł nadpłaconego kapitału i kwota 26,63 zł tytułem odsetek liczonych od kwoty 80 zł do dnia 28 lutego 2010 r.

Ponadto pozwana a powódka wzajemna podniosła, że to od banku uzyskała informację, w której wskazano, że kwota miesięcznej raty to 135,53 zł, liczba rat to 36, a całkowity koszt kredytu to 787,62 zł. Pozwana a powódka wzajemna wskazuje przy tym na nieścisłość, gdyż przy uwzględnieniu wysokości uzyskanego kredytu na kwotę 3 903,22 zł i kosztów kredytu w wysokości 787,62 zł do spłaty pozostało pozwanej a powódce wzajemnej 4 690,86 zł, a mając na względzie tak obliczoną kwotę, jak również wysokość raty wskazanej przez bank tj. 135,53 zł, niezasadne zdaniem

pozwanej a powódki wzajemnej było żądanie przez Bank spłaty 36 rat, gdyż przewyższałyby one kwotę do zapłaty której pozwana a powódka wzajemna była zobowiązana. Ponadto wskazała także, że brak było uprawnień do żądania zapłaty kwot wynikających z kar umownych, gdyż stanowiło ono świadczenie nienależne, a strona powodowa nie wykazała podstawy żądania dodatkowych opłat.

W odpowiedzi na powództwo wzajemne strona powodowa wniosła o oddalenie go w całości. W uzasadnieniu podała, że kwota przyznanego pozwanej a powódcie wzajemnej kredytu wynosiła 4 098,38 zł. Zaś całkowity koszt przyznanego kredytu wyniósł 787,62 zł. Podniosła, że w związku z powyższym pozwana a powódka wzajemna zobowiązana była do zapłaty łącznie 4 886 zł, a to w 36 ratach, po 135,53 zł każda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2007 r. M. P. zawarła umowę kredytu konsumenckiego z (...) Bank (...) S.A.

W dniu 9 grudnia 2009 r. strona powodowa zawarła z (...) S.A. umowę cesji wierzytelności.

Strona powodowa wezwała pozwaną a powódkę wzajemną do zapłaty kwoty 567,02 zł.

Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo główne nie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego Sąd oddalił je w całości. Powództwo wzajemne również Sąd oddalił w całości jako bezzasadne.

Sąd wskazuje, że charakter i treść zarzutów podniesionych przez pozwaną a powódkę wzajemną spowodowały, iż po stronie powodowej powstał obowiązek należytego wykazania kwot dochodzonych pozwem. Strona powodowa w toku procesu przedłożyła jedynie wyciąg z ksiąg banku. W żaden sposób natomiast nie wykazała inicjatywy dowodowej w zakresie podstaw faktycznych żądania. Przede wszystkim strona powodowa, w świetle tak sformułowanych zarzutów pozwanej, winna przedstawić szczegółowe rozliczenie wpłaty dokonanych przez powódkę wzajemną wraz ze wskazaniem sposobu zaliczenia poszczególnych wpłat. Ponadto strona powodowa powinna wyjaśnić podstawę faktyczną i prawną poszczególnych pozycji objętych wyciągiem z ksiąg banku.

Co więcej Sąd podkreśla, że należało zwrócić uwagę na fakt, że ostatnia 36 rata, zgodnie z brzmieniem umowy, miała stanowić ratę wyrównującą, uwzględniającą zmiany oprocentowania, różnice wynikające z zaokrągleń oraz faktyczną liczbę dni w poszczególnych miesiącach w ciągu całego roku kredytowania. Ponadto o wysokości raty wyrównującej bank miał zawiadomić na piśmie kredytobiorcę w terminie 7 dni przed terminem jej płatności. Strona powodowa nie przedstawiła jednak dowodu doręczenia takiego pisma pozwanej, które informowałoby o wysokości ostatniej wyrównującej raty, a to zdaniem Sądu uniemożliwiło rozliczenie kredytu z wynikiem odpowiadającym twierdzeniom strony powodowej i treści wyciągu z ksiąg banku.

Sąd podnosi również, że o ile wyciąg w ksiąg banku może korzystać na pewnym etapie postępowania cywilnego ze szczególnej mocy dowodowej (a to np. stanowić podstawę nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym), o tyle w sytuacji zaskarżenia takiego nakazu i podniesienia przez pozwaną zarzutów odnoszących się do wysokości kwot wynikających z wyciągu, to na stronie powodowej spoczywa ciężar szczegółowego wyjaśnienia poszczególnych pozycji wyciągu z ksiąg banku. Temu obowiązkowi jednak strona powodowa nie sprostała.

Odnosząc się zaś do powództwa wzajemnego wytoczonego przez pozwaną, a powódkę wzajemną, w zakresie żądań z punktu od 6 do punktu 11 wyrażonych w piśmie procesowym z dnia 22 sierpnia 2013 r. Sąd postanowieniem z dnia 5 marca 2013 r. wyłączył je do odrębnego rozpoznania i przekazał innemu Sądowi według właściwości, albowiem podstawą prawną tych żądań były przepisy o ochronie dóbr osobistych, gdyż pozwana a powódka wzajemna wywodziła

swoje roszczenie z konstrukcji niematerialnego „prawa do dobrej historii kredytowej”, które to prawo pozwana a powódka wzajemna traktuje jako przejaw dobra osobistego.

Co zaś do żądania pozwanej a powódki wzajemnej o zapłatę, Sąd doszedł do przekonania, że nie mogło ono zasługiwać na uwzględnienie. Pozwana a powódka wzajemna bowiem podniosła, że suma należności uiszczonych przez nią tytułem spłaty kredytu poprzednikowi prawnemu strony powodowej a pozwanej wzajemnej była wyższa niż wysokość należności wynikających z umowy, a zatem (...) Bank (...) S.A. wzbogacił się bezpodstawnie jej kosztem. Zgodnie z twierdzeniem zawartym w pozwie wzajemnym strona powodowa w drodze cesji wierzytelności poza wierzytelnością w stosunku do pozwanej a powódki wzajemnej przejęła także dług cedenta powstały z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Sąd jednak nie przychylił się do powyższego twierdzenia, gdyż zdaniem Sądu takie przejęcie długu nie mogło mieć miejsca, a to z uwagi na fakt, iż legitymację bierną w przypadku roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia ma zasadniczo podmiot, który bezpodstawnie wzbogacenie uzyskał. Nie doszło do przeniesienia długu w świetle przepisów kodeksu cywilnego, gdyż takie postanowienie musiałoby wprost wynikać z umowy cesji, co musiałoby odbyć się nadto za zgodą wierzyciela. W związku z powyższym wraz z zawarciem umowy cesji pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a stroną powodową, doszło do przeniesienia jedynie wierzytelności, nie zaś długu wywodzonego z bezpodstawnego wzbogacenia. Zatem pozwana a powódka wzajemna roszczenie o zapłatę winna skierować ewentualnie bezpośrednio przeciwko podmiotowi, który jej kosztem korzyść uzyskał, a nie przeciwko (...) Bank S.A.

Odnosząc się natomiast do żądania pozwanej a powódki wzajemnej co do „stwierdzenia przez Sąd, iż treść wyciągu z ksiąg A. Banku jest sprzeczna ze stanem faktycznym dotyczącym przedmiotowej umowy kredytu konsumenckiego” Sąd stwierdził, że przedmiotowe żądanie nie zostało należycie sprecyzowane, a to leżało wyłącznie w gestii pozwanej a powódki wzajemnej. Żądanie sformułowane zostało na tyle niejednoznacznie, że Sąd mógł jedynie domniemywać, że pozwana a powódka wzajemna dochodzi uzyskania orzeczenia w przedmiocie stwierdzenia lub ustalenia, iż zaistniał, bądź nie, bliżej nieokreślony jednak przez nią stan faktyczny. Z tego względu żądanie pozwanej a powódki wzajemnej nie mogło zostać uwzględnione. Ponadto podstawą jego oddalenia stanowiło również nie wykazanie przez pozwaną a powódkę wzajemną interesu prawnego, który to obowiązek wynika wprost z art. 189 k.p.c. w przypadku żądania ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa.

Z uwagi na powyższe mając na względzie okoliczności faktyczne sprawy należało orzec jak w punkcie I i II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. Żądanie obu stron było w swej wysokości zbliżone, w sposób równy zostało oddalone, zasadne zatem było wzajemne zniesienie kosztów pomiędzy stronami.